

על עופר וכלבלב

יאנוש קורצ'אק, כתבים ט', עמ' 303-304
תרגום: אורי אורלב

הגברת צ'סלבה קרוגולסקה גרה ביער בבית בנוי עץ. ויש לה פלבים ויש לה אילות.

פעם אחת התעוררה בלילה בגלל נביחות הפלבים.

- מה זה? מה קרה?

מה שקרה הוא שפלבים זרים התנפלו על עפר, על עפר קטן. פלבים זרים התנפלו ופצעו אותו. העפר פצוע ומסכן!

וליד הבית נמצא מחסן קרור, אבל במחסן הקרור אין קרח ורצפתו מצעת בקש.

העפר הפצוע נשפב במחסן הקרור על הקש ושוכב נשוד וחולה.

והגברת רואה שהפלבים הזרים כבר הלכו והיא הלכה לישון, מפני שהפלל קרה בלילה.

בלקור הגברת נותנת לפלבים לאכל. אבל חסר פלב אחד, התחש איננו.

- אלה אודוש? (שם התחש היה אודוש)

הפלב איננו ואיננו – מה קרה, מה קרה לו?

הגברת מחפשת, מחפשת, מחפשת ומצאה. היא מצאה את התחש במחסן הקרור.

ומה הוא עושה שם?

הנה...

שוכב העפר הפצוע, הנשוד, על הקש במחסן הקרור, והפלב מלקק את פצעיו.

הפלב מרפא אותו, מטפל במסכון.

הגברת קוראת:

- אודוש, בבקשה לבוא לארוחת עקר.

אבל הוא לא רוצה, לא חולד לאכל. הוא אומר:

- לא, אינני יכול, העפר חולה, אשאר כאן ואטפל בו. (פלב דבר בעינים, לא בפה).

לקחה הגברת את האכל והביאה אותו למחסן הקרור לפלב ולעפר.

אחר כך העפר הבריא ושניהם יצאו יחד ממחסן הקרור. כן, יצאו משם שמחים ועליזים.

